

KOCMÁNĚK

MILAN

CARPE DIEM

**A TAK MY
TADY ŽIJEM**

Milan Kocmánek

**A TAK MY
TADY ŽIJEM**

2016

© *Milan Kocmánek, 2016*

© *Carpe diem, 2016*

www.carpe.cz

Made in Moravia, Czech Republic, EU

ISBN 978-80-7487-029-3 (pdf)

PŘEDMLUVA V POŘADÍ TŘETÍ

Milana Kocmánka jsem poznal před mnoha lety, když se oženil a stal mým kolegou na lanžhotské základní škole. Dnes již vím, že to nebyla náhoda. Kromě půvabu a inteligence jeho životní družky hrálo totiž minimálně stejnou roli i místo, kam se z rodných Moravských Budějovic přizemil.

Pokud to mladší čtenáři nevědí, Lanžhot byl v té době hlavním městem humoru. Kde tenkrát byli všichni ti policajti, blázni nebo blondýnky, když po celé republice kolovaly desítky, možná stovky vtipů o Lanžhotčanech?!

Přesto byla jeho slibně se rozvíjející umělecká dráha vážně ohrožena. V Lanžhotě je totiž považován za účelně využitý volný čas pouze ten, který je strávený na zahradě, ve vinohradu nebo na poli. To musel respektovat i nadějný mladý kreslíř. Naštěstí pro nás pro všechny ani v Lanžhotě ještě neumí poručit větru, dešti. A tak se čas od času ozve spásná věta: „Milane, běž si kreslit!“ Dá se tedy úplně seriózně říci, že zatímco ostatní umělce limituje inspirace, u Milana Kocmánka je to počasí.

Milan náměty nehledá, ony si najdou jeho. Často přímo na pracovišti. Bez nadsázky určitě platí, že české školství sice bylo před Kocmánkem a zcela nepochybně bude i po něm, ale už to nebude taková sranda.

Velkým zdrojem inspirace jsou pro něj i média. Tady jsme svědky tzv. Kocmánkova paradoxu. Pravidelně totiž nachází humor na místech, která jiného čtenáře spolehlivě rozpláčou. Má však i svoje tabu.

Tím je jeho rodina. A přitom řada situací by ke ztvárnění přímo vybízela...!

A co se mi na Milanových obrázcích líbí? Jeho postavičky jsou jednoduché, půvabné, a na rozdíl od svých lidských předobrazů nejsou užvaněné. Autor se nesnaží být vtipný za každou cenu (většinou mu stačí tři nebo čtyři stovky za obrázek). A především – Milan je mistrem druhých plánů. Často se u něj druhý plán stává vlastně prvním, tedy tím, který si pozorný čtenář z vtipu zapamatuje.

Roky jsem své žáky učil, že když je nějaké dílo lidové, neznáme jeho autora. Tuto premisu jsem musel kvůli Milanovi opravit. Pokud je z Lanžhota, tak ho známe!

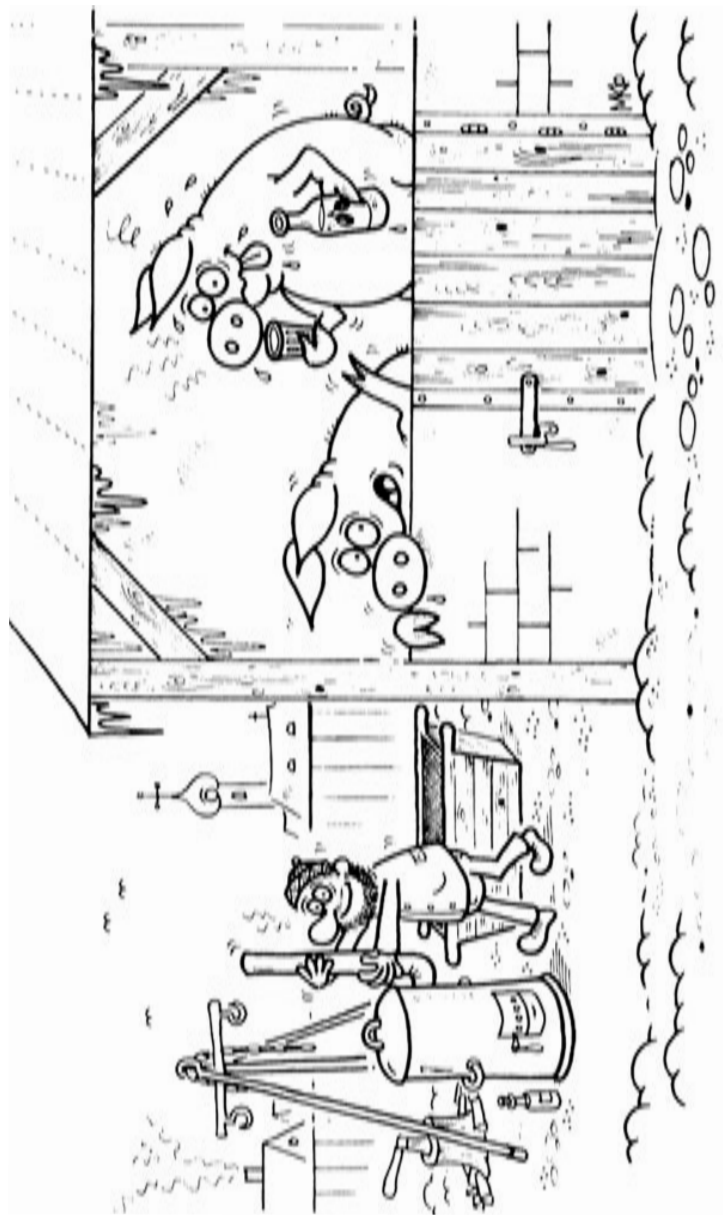
S Milanem jsem strávil mnoho let a těším se, že díky důchodové reformě ještě strávím.

Tož Milane – ať Ti všechny, nejen ty první a druhé, plány vyjdou a ať se spolu ještě mockrát zasmějeme!

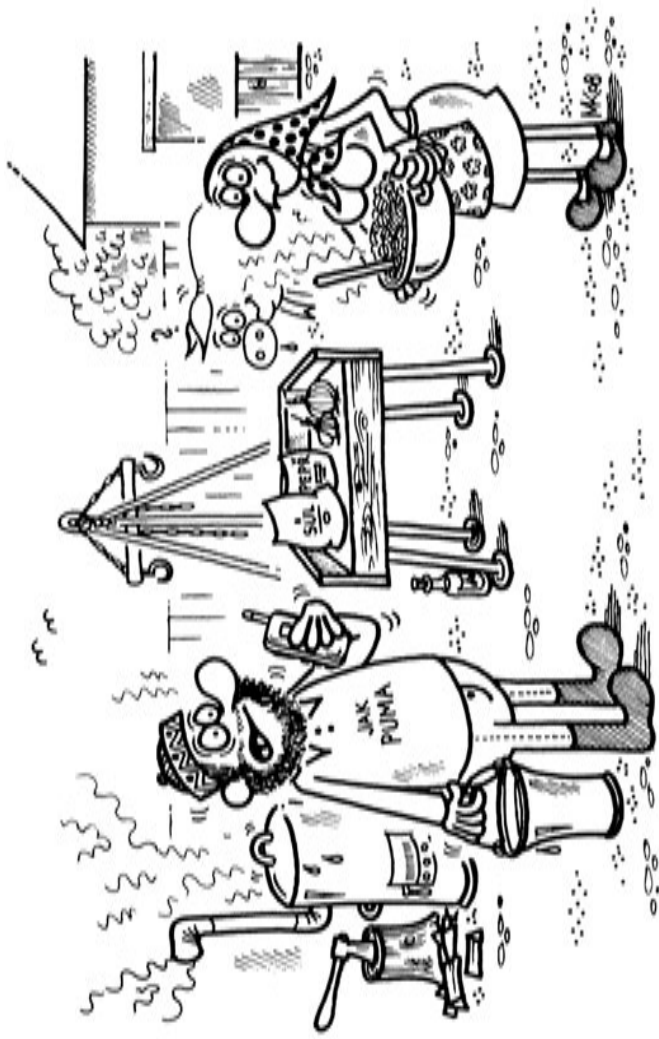
*Leopold Králík,
kolega, kamarád
a spoluautor vtipů ze školského prostředí*

CHOVÁME A PĚSTUJEME

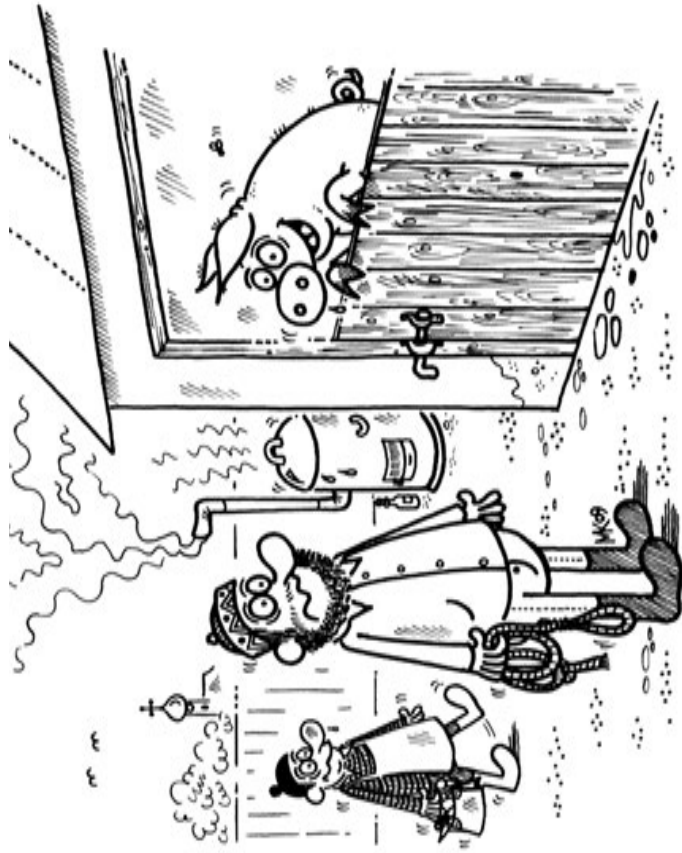

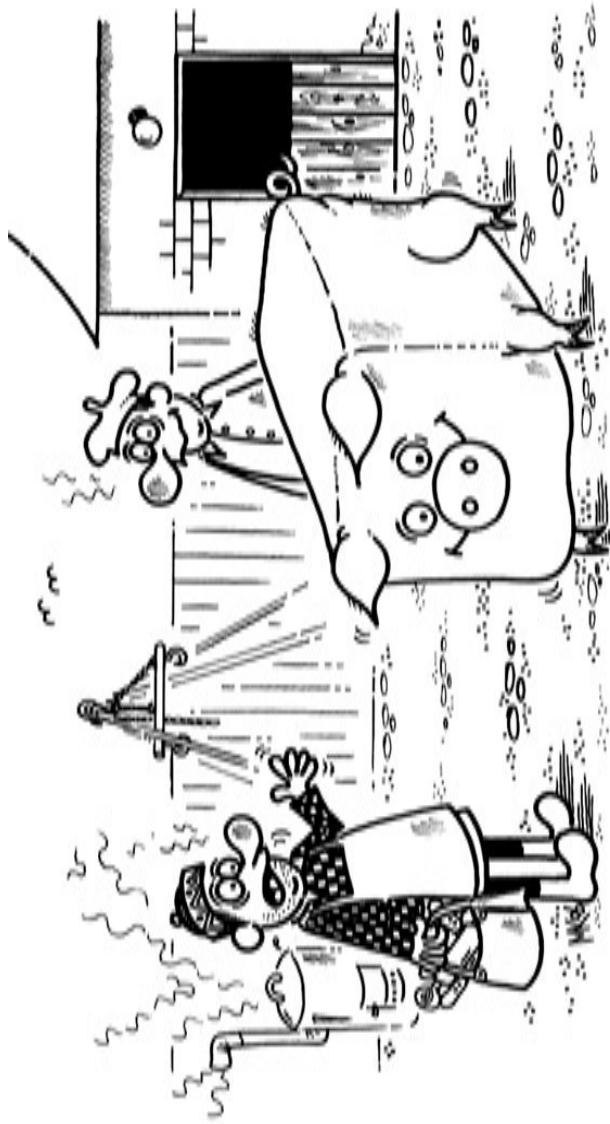
„NE, DÍKY, UŽ SI NEDÁM – ZÍTRA RÁNO JDU NA KREV!“

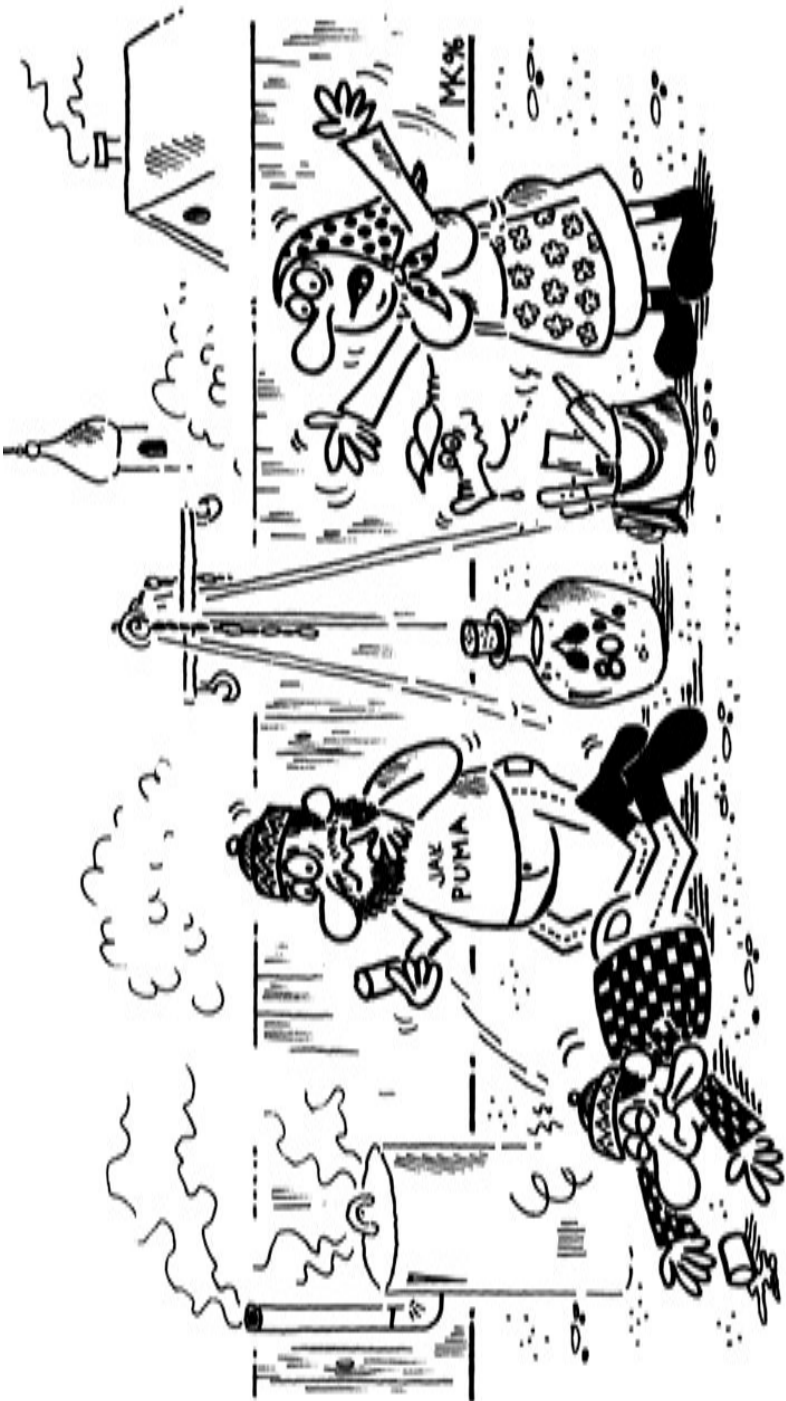
„DO HÁJE, TO UŽ JE DRUHÁ NEPODARENÁ ZABIJAČKA – LONI
MĚLO PRASE ČERVENKU, LETOS ZASE ŘEZNÍK ŽLOUTENKU!“

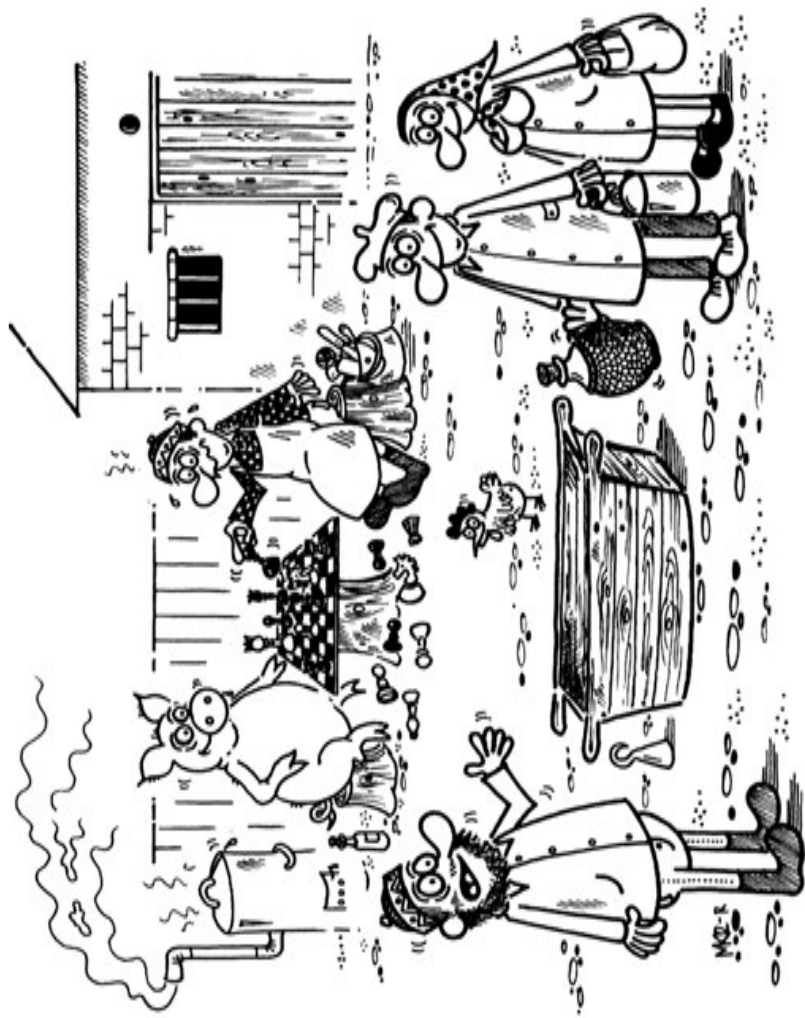
„MOC SE NETĚŠTE – PRASAT UŽ SE CHOVA TAK MÁLO,
ŽE NÁS ZELENI PROTLAČILI NA SEZNAM OHROŽENÝCH DRUHŮ!“

„TAK NEVÍM – BUĎ TO PRASE TAK NEPŘEKRMUJTE,
NEBO MU POSTAVTE VĚTŠÍ CHLÍVEK!“

„PROBOHA, KARLE!! MĚLS OTRÁVIT ČERVA, NĚ ŘEZNÍKA!“

„JDETE BRZO – ŘEZNÍK PRASE JEŠTĚ NEPORAZIL!“

„MNĚ JE VAŠEHO MANŽELA TAKY LÍTO, ALE CO SE DÁ DĚLAT,
BYLO TO PAŠÍKOVO POSLEDNÍ PŘÁNÍ!“